

Arrest

nr. 111 949 van 14 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2013 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VANDEN ABEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) er ernstig getwijfeld wordt aan zijn algemene en algehele geloofwaardigheid, (ii) hij, los daarvan, niet aannemelijk maakt dat zijn belagers, die mogelijk banden hebben met de Taliban, hem elders in Pakistan, buiten de regio waar hij verbleef en buiten de

provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa), zouden opsporen en vervolgen, en (iii) er in zijnen hoofde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan weerhouden worden.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot het voorgaande te besluiten duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich louter tot het poneren van een vrees voor vervolging, tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen en tot het herhalen en bevestigen van eerder afgelegde verklaringen. Voorts beperkt hij zich tot de algemene, niet gestaafde en allerm minst ernstige post factum-bewering dat hij de familienaam van Ali, welke hem, zo beweert hij thans, wel bekend zou zijn, ter gelegenheid van zijn interview vermeld zou hebben, maar dat dit niet genoteerd werd in het proces-verbaal van het gehoor. Echter, daargelaten de vaststelling dat dit slechts een blote bewering betreft wijzigt deze algemene kritiek niets aan en vermag deze op generlei wijze afbreuk te doen aan de overige verschillende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing welke verzoeker, die hiertoe zelfs niet enige ernstige poging onderneemt, niet in het minst ontkracht of weerlegt. Bovendien laat verzoeker na toe te lichten hoe Ali dan wel met zijn familienaam zou heten. Betreffende verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal na de interviews en op basis van de elementen uit die interviews een beslissing nam zonder hem eerst nog de kans te geven om te repliceren op wat volgens de commissaris-generaal ontbrekende of twijfelachtige elementen in zijn verklaringen waren, dient erop te worden gewezen dat niets de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. Verzoekers relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.3. Het door verzoeker per brief d.d. 28 juni 2013 aan de Raad overgemaakte Affidavit van zijn ouders wijzigt niets aan het voorgaande. Immers, aan voorgelegde documenten, gesolliciteerd of niet, kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De eveneens bij de brief van 28 juni 2013 gevoegde arbeidskaart C en het certificaat inzake een opleiding Nederlands die verzoeker recent te Gent volgde, hebben enkel betrekking op verzoekers verblijf in België, doch hebben geen uitstaans met zijn verblijf in Pakistan en de problemen die hij er beweerdelijk zou hebben gekend. Deze stukken brengen derhalve niets wezenlijk bij aan zijn asielaanvraag en zijn ter zake dan ook niet relevant.

1.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. *Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."*

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 augustus 2013, herhaalt verzoekende partij haar asielmotieven, met name dat zij samen met haar vriend terecht kwam in een trainingskamp voor jihadisten. Zij beklaagt zich erover dat zij in de procedure van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in de mogelijkheid werd gesteld om te reageren op de vaststellingen en tegenstrijdigheden. Verzoekende partij formuleert verder kritiek op het gebruik van de term "lokaal conflict" vermits dit "lokaal conflict" één of meerdere provincies inhoudt die velen malen groter is dan de Belgische provincies en de politie volledig machteloos is, zoals zij dit reeds in het verzoekschrift heeft aangevoerd. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij in het bezit is van een arbeidskaart en een inburgeringscursus heeft gevolgd.

1.4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij met het louter herhalen van haar asielmotieven geen concrete elementen bijbrengt die de in de beschikking van 26 augustus 2013 opgenomen grond weerleggen.

In de mate verzoekende partij betoogt dat zij in de procedure van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in de mogelijkheid werd gesteld om te reageren op de vaststellingen en tegenstrijdigheden, merkt de Raad op dat dit niets verandert aan het feit dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoont met welke tegenstrijdigheden zij tijdens haar gehoor dan wel niet

werd geconfronteerd. Bovendien heeft zij de gelegenheid gehad om middels haar verzoekschrift bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal gedane vaststellingen in haar verklaringen, doch *in casu* overtuigt zij niet.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij met haar betoog aangaande de term "lokaal conflict", geenszins aantoonde dat burgers in haar geboortestreek, met name Gujranwala in de provincie Punjab, een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat zij in het bezit is van een arbeidskaart en een inburgeringscursus heeft gevolgd, herneemt de Raad dat deze elementen geen uitstaans hebben met haar verblijf in Pakistan en de problemen die zij er beweerdelijk zou hebben gekend. Deze stukken brengen derhalve niets wezenlijk bij aan haar asielrelaas en zijn ter zake dan ook niet relevant.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS